GILLETTE-இன் மிக நெரிசலான இடம்

(இன்னும் காத்திருப்பவர்களின் பார்வையில்)

“ஒரு சிகிச்சையகம் நோயாளர்களைக் குணப்படுத்துகிறது. அக்கறை கொண்ட ஒரு சமூகம் மனிதர்களைத் தாங்குகிறது.”

I. மிக நெரிசலான இடம்

ஒரு மருத்துவ நிலையத்தில் மிக நெரிசலான இடம் எது?

வரவேற்பு மண்டபம் அல்ல.

சிகிச்சைப் பிரிவுகள் அல்ல.

காத்திருப்பு அறை அல்ல.

நடைபாதைகளும் அல்ல.

மிக நெரிசலான இடம், எந்தத் தளவரைபடத்திலும் இடம்பெறாத இடம்தான்.

அது எதிர்காலம்.

உள்ளே நுழையும் ஒவ்வொருவரும் தம்முடன் ஒரு கேள்வியைச் சுமந்து வருகிறார்கள்.

நோயாளர்கள்.

குடும்பத்தினர்.

மருத்துவர்கள்.

செவிலியர்கள்.

இயக்குநர்கள்.

தரையைச் சுத்தம் செய்பவரும்கூட.

அது எப்படி முடியும் என்று யாருக்கும் உண்மையில் தெரியாது — அல்லது ஒருவேளை, பயத்தால், அப்படிப் பாசாங்கு செய்கிறார்கள்.

ஆனாலும், எல்லோரும் மறுநாளுக்கான திட்டங்களைப் போட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

வேறு எங்கும் இத்தனை பேர் ஒரே நேரத்தில் ஒரே நிகழ்காலத்தில் வாழ்வதையும், பிடிவாதத்துடன் ஒரே எதிர்காலத்தில் குடியிருப்பதையும் நான் கண்டதில்லை.

அதனால்தான், நான் இதுவரை அறிந்த இடங்களிலேயே கல்லறைத் தோட்டமே மிக நெரிசலான இடம் என்று நம்புகிறேன்.

II. பின்னுரை

வாழ்க்கைக்கு எதிரானது மரணம் என்று பலர் நினைக்கிறார்கள்.

எனக்கு அவ்வளவு உறுதியாகத் தெரியவில்லை.

மறுவாழ்வு மையங்கள், மருத்துவமனைகள், பராமரிப்பு இல்லங்கள், கல்லறைத் தோட்டங்கள் ஆகியவற்றில் நேரம் செலவிட்ட பிறகு, நான் வேறொரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்.

வாழ்க்கைக்கு எதிரானது மரணம் அல்ல.

அது மறதி.

அநேகமாக இந்தக் காரணத்தால்தான், நான் அறிந்த மிக நெரிசலான இடங்களில் கல்லறைத் தோட்டமும் ஒன்றாக இருக்கிறது.

மனிதர்களால் அல்ல.

நினைவால்.

வாழ்நாள் முழுவதும் நாம் கல்லறைத் தோட்டத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறோம்.

குழந்தைகளாக இருக்கும்போது, அது முடிவின் இடம் என்று நமக்குக் கற்பிக்கப்படுகிறது.

பெரியவர்களானதும், அதைத் தவிர்க்கக் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

கடமைக்காக, நினைவு நாட்களுக்காக, மரியாதைக்காக அங்கே செல்கிறோம்.

மௌனமாக உள்ளே நுழைகிறோம், முடிந்தவரை சீக்கிரம் வெளியேறுகிறோம்.

ஆனாலும், கூர்ந்து பார்த்தபோது, கல்லறைத் தோட்டம் இறந்தவர்களின் இடம் அல்ல என்று கண்டுகொண்டேன். இறந்தவர்கள் அங்கே இல்லை.

அவர்கள் வாழ்ந்த வீடுகளில் இருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் விட்டுச்சென்ற சொற்களில்.

அவர்களிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொண்ட சைகைகளில்.

நாம் மரபாகப் பெற்ற குறைகளில்.

நம்முடன் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் இல்லாமைகளில்.

கல்லறைத் தோட்டம் உயிரோடிருப்பவர்களின் இடம்.

திரும்பி வருபவர்களின்.

நினைவுகூர்பவர்களின்.

இனி பதில் சொல்ல முடியாத ஒருவரிடம் சொல்வதற்கு இன்னும் ஏதோ வைத்திருப்பவர்களின். அங்கே போயிருந்தும் தனக்கென ஓர் இடம் கிடைக்காத ஒருவனாக இதை உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்.

III. ஆசிரியர் பக்கம்

இந்தப் படைப்பு யாராலும் ஆணையிடப்பட்டதல்ல.

இது விற்கப்படவில்லை.

இது வணிக நோக்கங்களுக்காக உருவாக்கப்படவில்லை.

மறுவாழ்வின் மதிப்புக்கும், மனித மாண்புக்கும், மனிதர்களுக்கு இடையிலான உறவுக்கும் சாட்சியாக இருப்பதற்காகவே இது எழுதப்பட்டது.

கேட்கப்படும் ஒரே கட்டணம் ஓர் அடையாள டாலர் — படைப்புக்கான விலையாக அல்ல, அக்கறை, நம்பிக்கை, பொறுப்பு ஆகியவற்றின் பண்பாட்டுக்கான பகிரப்பட்ட அர்ப்பணிப்பின் சான்றாக.

Ferdinando